

Eric Giraudet de Boudemange

in gesprek met

**Alexis Loisel-
Montambaux**

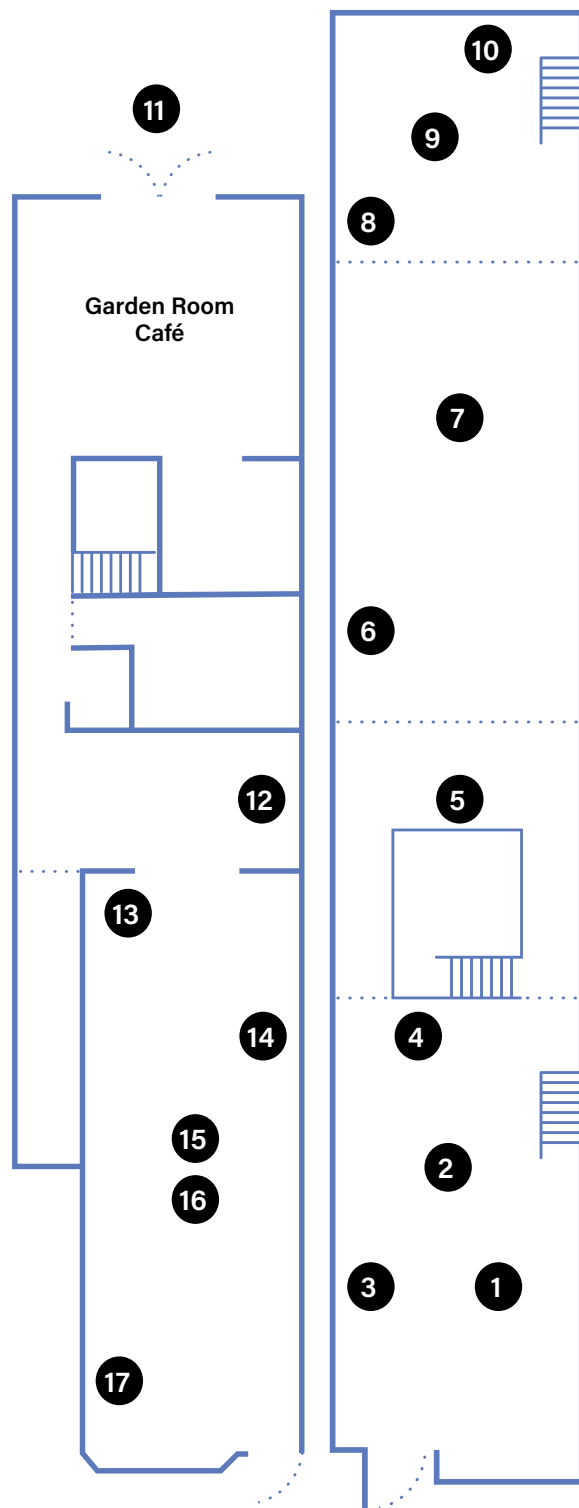
Als onderdeel van
de tentoonstelling

**SEEDS OF
PLENTY**

1646

- ① Gift
- ② Corso #1, #2, #3
- ③ A Journey To The Land Of Plenty
- ④ Abundance Diary #1
- ⑤ A Tale Of Giants
- ⑥ Abundance Diary #2, #3
- ⑦ Scarecrow #1
- ⑧ Idunn
- ⑨ Self-Portrait
- ⑩ Abundance Diary #4
- ⑪ Scarecrow #2
- ⑫ Counter-Gift
- ⑬ Jacques
- ⑭ Paul
- ⑮ Mummies
- ⑯ Stream of Infertility
- ⑰ Jean

Eric Giraudet de Boudemange

in gesprek met
**Alexis Loisel-
Montambaux**

Als onderdeel van
de tentoonstelling
**SEEDS OF
PLENTY**

Kijk op onze website voor meer informatie over deze
tentoonstelling en andere projecten, of scan de qr-code:

1646.nl

Eric Giraudet de Boudemange

Eric Giraudet de Boudemange is een Frans-Argentijnse kunstenaar, geboren in Boulogne-Billancourt in 1983. Hij woont en werkt in Vreeland. Hij studeerde af aan Ensba, Le Fresnoy en de Rijksakademie.

De eerste inspiratiebronnen voor het werk van Giraudet de Boudemange liggen in zijn agrarische familie-achtergrond. In de voetsporen van zijn voorouders beheert zijn vader nu het familiebedrijf, waar hij maïs verbouwt. De thema's van het werk van de kunstenaar draaien om een bijzondere relatie tussen het lichaam en het landschap, waarbij hij lichamelijke en plantaardige groei onderzoekt door middel van groteske kruisingen en verhalen met een vleugje zwarte humor.

Eric Giraudet de Boudemange heeft solotentoonstellingen gehad in Galerie Martin van Zomeren in Amsterdam (2025), Villa du Parc in Annemasse (2024), kunstcentrum Les Capucins in Embrun (2019), Galerie Lily Robert in Parijs (2019) en het Fries Museum in Leeuwarden (2017). Hij heeft deelgenomen aan groepstentoonstellingen in Stedelijk Museum Amsterdam (2022), Galerie Air de Paris (2022) en A Tale of A Tub in Rotterdam (2022). Daarnaast heeft hij verschillende performances gegeven in het Centre Pompidou (2016), Fondation Ricard (2017-2019), kunstcentrum La Criée (2019) en Le Cyclop, in het bos van Fontainebleau (2014-2022).

Speciale dank aan: Laura Fernandez Antolín (textielkunstenaar), de stagiaires van 1646 die hebben geholpen met het papier-maché (Juliana Schön, Sasha Shevchuk en Maya Staendeke), Johan Gustavsson, Clara Pallí Monguilod en het team van 1646, Julia Geerlings, Jacqueline Zilverschoon, Arie Jansen van het Flipje & Streekmuseum Tiel, Luke Deane en Christine Cornwell (muziek van de film), Corsoclub Culemborg, Corsoclub Echteld, Corsoclub Drumpt, Corsoclub Zoelen, Corsoclub Tiel, Corsoclub Maurik, Corsoclub Varik, Corsoclub Maas en Waal, Corsoclub Buren en Corsoclub Buurmalsen-Tricht.

De tentoonstelling is mogelijk gemaakt met steun van het Mondriaan Fonds (residentie bij Make Eindhoven & de Voucher Ambachten voor de glasblaasprojecten *Stream of Infertility* en *Corso* met Marc Barreda), ADAGP en Rijksakademie van Beeldende Kunsten.

Alexis Loisel-Montambaux

Alexis Loisel-Montambaux is curator en schrijver. Sinds 2023 is hij onderdeel van het curatorenteam bij MO.CO. Montpellier Contemporain, waar hij de curatoren assisteert bij het bedenken van tentoonstellingen en catalogi, waaronder: *Ana Mendieta. Search for Origin* (2023); *Huma Bhabha. A Fly Appeared and Disappeared* (2023). Hij was co-curator van het Art & Science-seizoen van MO.CO.: de groepstentoonstelling *Sense Unknown*, de solotentoonstellingen van Pierre Unal-Brunet en Ivana Bašić (2025). Momenteel werkt hij aan een tentoonstelling over monsterlijkheid en de sociaal-politieke implicaties daarvan.

Sinds 2020 werkt hij samen met Félicien Grand d'Esnon als onderdeel van het curatorenduo CRO. Ze verkennen onze mutante werelden in tijden van ecologische noodsituaties en verdedigen een multisensorische benadering van kunst. Hun onderzoek volgt het ritme van een tweejaarlijkse bolplant: een jaar van incubatie door middel van onderzoek en publicaties, gevolgd door een jaar van vertakking met tentoonstellingen in hoofdstukken en openbare lezingen. Een van hun recente tentoonstellingen is *I cried at the end of a manga* in Le Château, Aubenas (2025) – een fabel die zich afspeelt in een middeleeuws kasteel. Na hun essay *The Techno-Vernacular Wave*, gepubliceerd in Zérodeux (2023), waarin ze zich richten op het terugwinnen van onzichtbare volkse praktijken in het digitale tijdperk, werken ze momenteel aan het neo-middeleeuwse.

25 november 2025

Hallo Alexis,

Eerder durfde ik je nog geen e-mail te sturen, om ons gesprek fris in te gaan.

Ik wilde je laten weten dat ik ontzettend enthousiast ben om met je in gesprek te gaan na de geweldige tijd die ik met Félicien in Annemasse heb gehad. Ik ben er klaar voor het gesprek te beginnen wanneer je wilt.

Groeten,
Eric

1 december 2025

Hallo Eric,

Félicien was erg lovend over je tentoonstelling *4 Rivières* bij La Villa du Parc in Annemasse. Er zijn zoveel raakvlakken met ons onderzoek naar technologie en volkscultuur en het herontdekken van folkloristische praktijken in het digitale tijdperk. Aangezien we elkaar nog nooit persoonlijk hebben ontmoet, ben ik erg blij dat we de kans krijgen om dit gesprek te voeren. Bedankt voor je uitnodiging!

Ik ben benieuwd naar je plannen voor 1646. Om onze discussie op gang te brengen en wat ideeën te zaaien, kun je misschien iets vertellen over de huidige sfeer in je atelier? Wat is je dagelijkse routine? Welke boeken liggen er momenteel bovenop de stapel? Heb je een moodboard om je te helpen bij de voorbereiding van de tentoonstelling of andere bronnen die je als uitgangspunt gebruikt?

Hartelijke groeten,
Alexis

2 december 2025

Hallo Alexis,

Het is ook een genoegen om een discussie met je aan te gaan nadat ik met Félicien heb gesproken over mijn vorige tentoonstelling *4 Rivières* in Annemasse. Ik kijk er erg naar uit om met je te praten over de thema's waar je zojuist naar verwees en over je persoonlijke praktijk als curator in Montpellier bij MO.CO. Ik vind het een fantastische match!

Het project begon met mijn onderzoek naar het Fruitcorso van Tiel. Dit is een jaarlijkse feestelijke parade ter ere van de overvloed aan voedsel, met praalwagens die door verschillende clubs uit Tiel en omgeving zijn gebouwd en bedekt zijn met fruit en groenten. Geïnspireerd door de (meer bekende) bloemencorso's, werd het Fruitcorso van Tiel in 1961 speciaal door de lokale fruitproducenten van de Betuwe in het leven geroepen om hun lokale producten te promoten. De overeenkomst met mijn persoonlijke interesses trof me: op het snijvlak van landbouw, folklore en de wereldeconomie. Ik ben opgegroeid in een boerenfamilie en mijn vader beheert nog steeds de voorouderlijke maïsvelden in Boudemange (Auvergne). In mijn werk kom ik dan ook vaak terug op vragen over landgebruik, plantengroei en de relatie tussen het lichaam en het landschap.

Dus begon ik met veldwerk: ik ontmoette alle corso-clubs, lokale fruittelers en een paar bedrijven die het fruit op wereldwijde schaal distribueren en op de markt brengen. Ik maakte een poëtische film-essay in de hangars terwijl de praalwagens met fruit werden bedekt en ik kocht elementen van verschillende praalwagens op na de parade eind september 2025. In de studio begon ik met het samenvoegen van de elementen, inclusief een nieuw mondiaal verhaal. Een paar handen

biedt gigantische vruchten aan als wederzijds gebaar van geven, twee metalen structuren worden omgevormd tot gigantische gemuteerde vogelverschrikkers met hybride monsterlijke wassen figuren...

Ik ben nog aan het uitzoeken wat waar komt te staan, dus misschien is het makkelijker uit te leggen als ik je schetsen van de ruimtes laat zien:

Ruimte 1 (afbeelding 1)

- Papier-maché hand met kers (assemblage van verschillende corso-praalwagens) (afbeelding 2)
- 3 aluminium/glazen vrachtwagens // aluminium, gegoten glas, geblazen glas, elk 80 x 11 x 15 cm (afbeelding 3)
- 3 wassen insectenvrachtwagens // elk 80 x 11 x 15 cm (afbeelding 4)
- Video-essay (afbeelding 5)
- *Abundance Diary 1* [Dagboek van Overvloed 1] // compositie van 16 digitale en analoge polaroidfoto's in houten lijst, elk 57 x 48 cm (afbeelding 6)
- Het begin van een muurposter van vrachtwagens die doorloopt in ruimte 2

Ruimte 2 (afbeelding 7)

- Muurposter met vrachtwagens vol fruit, sapspetters en de personages uit *De avonturen van Flipje*, het frambozen-mannetje. De poster begint in Ruimte 1 en loopt in Ruimte 2 door als een panorama. Flipje, het frambozen-mannetje, werd in de jaren dertig bedacht als logo voor een lokale jamfabrikant uit Tiel. Naast het feit dat hij een logo was, zoals Tony de Tijger voor Frosties, publiceerde de jamfabrikant ook de 50 boeken van *De avonturen van Flipje*, waardoor Flipje naast zijn reclaimedoel ook een populair personage werd (afbeelding 8)
- Aan de muur hangen 6 stukken uit de Nutri-Score-serie // zeefdruk op gesmolten glas, elk 100 x 70 x 20 cm (afbeelding 9)

- Twee vogelverschrikkers (assemblage van corso-praalwagens, textiel van vrachtwagenzeilen en gegoten wassen hoofden en vruchten) // elk 350 x 200 x 200 cm (afbeelding 10)
- Papier-maché hand met appel (assemblage van verschillende corso-praalwagens)
- *Abundance Diary 2-3* [Dagboek van Overvloed 2-3] // compositie van 16 digitale en analoge polaroidfoto's in houten lijst, elk 57 x 48 cm

Ruimte 3 (afbeelding 11)

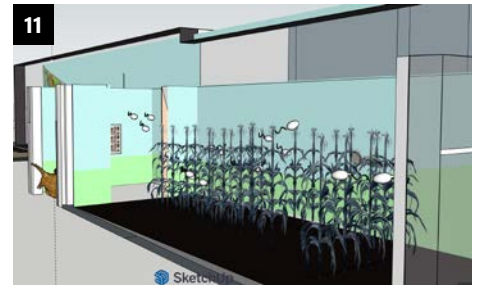
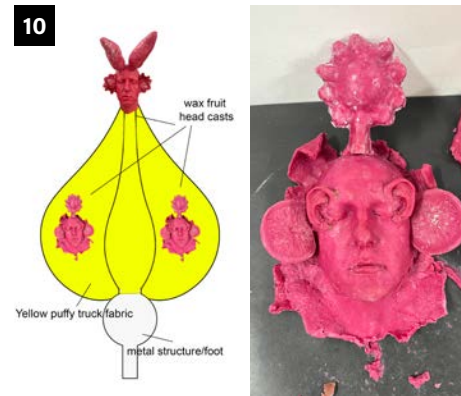
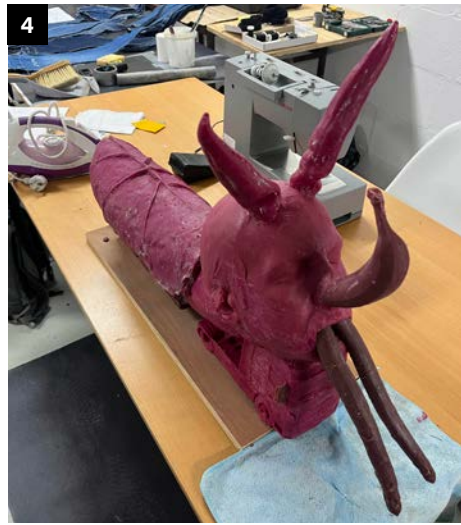
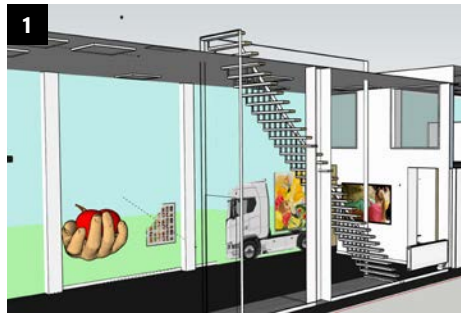
- *Mummies* // een doolhof van denim in een maïsveld (afbeelding 12)
- *Stream of Infertility* [Stroom van Onvruchtbaarheid] // 30 zwevende gemuteerde glazen spermatozoïden (elk ongeveer 60 cm lang) hangen aan het plafond en navigeren door de muren van het doolhof (afbeelding 13)
- Papier-maché slak met een hoofd van wax (assemblage van verschillende corso-praalwagens) (afbeelding 14)
- *Abundance Diary 4* [Dagboek van Overvloed 4] // compositie van 16 digitale en analoge polaroidfoto's in houten lijst, elk 57 x 48 cm

Ik ben geïnspireerd door *Affluence and Freedom: An Environmental History of Political Ideas* van Pierre Charbonnier. In zijn essay stelt Charbonnier dat moderne politieke ideeën over vrijheid fundamenteel zijn gevormd door de belofte van onbeperkte groei en de verovering van de natuur. Hij volgt de geschiedenis van het politieke denken vanuit dit perspectief en laat zien hoe concepten als democratie en autonomie historisch gezien verbonden zijn met industriële expansie en de exploitatie van aardse hulpbronnen.

Daarnaast bevat de tentoonstelling een aantal persoonlijke verhalen en intieme geschiedenissen die verweven zijn met deze mondiale vraagstukken. Hoe groeit ons lichaam? Hoe veranderen we? Wat betekent het om een vruchtbaar lichaam te hebben?

Krijg je een algemeen idee van wat er op het menu staat?

Groeten,
Eric

26 december 2025

Beste Eric,

Excuses voor mijn late reactie. December was een hectische maand! Ik heb de afgelopen twee dagen video's bekeken en me verdiept in het Fruitcorso. Bedankt voor dit voorproefje van je komende tentoonstelling. Het is fascinerend om te zien dat je vanuit een antropologisch perspectief werkt, beginnend met veldwerk. Toen ik me in je werk verdiepte, kwam ik op twee sporen terecht: de rol van rituelen en het verlies van de heilige blik op de natuur.

Het Fruitcorso deed me denken aan een heel ander festival waaraan ik de afgelopen twee jaar heb deelgenomen sinds ik in Occitanië, in het zuiden van Frankrijk, ben gaan wonen: het Fête du Pois Chiche (Kikkererwtfestival). Dit festival is in 2008 opgericht door een groep vrienden in het dorp Montaren-et-Saint-Médiers en is een heidense feest dat is bedacht in de geest van een traditioneel boerenfeest. Elk jaar in mei wordt een totem van papier-maché in de vorm van een reusachtige kikkererwt tevoorschijn gehaald en door een stoet van personages gedragen, begeleid door liederen die speciaal voor deze gelegenheid zijn geschreven – altijd humoristisch, vaak schunnig, en gezongen in zowel het Frans als het Occitaans. Het motto is 'een gemeenschap creëren zonder te vervallen in communalisme'.

Parades zijn een vorm van collectief ritueel. Ze hebben het vermogen om banden tussen generaties te smeden en een gemeenschap te verenigen. In een kapitalistische samenleving die ernaar streeft de arbeidstijd te optimaliseren, worden rituelen verbannen naar de tussenruimtes van vrije tijd en ontspanning en vaak ten onrechte beschouwd als 'onproductief'. Toch worden juist tijdens deze rituelen de meest kenmerkende

eigenschappen van een samenleving gevormd: kostuums, liederen, dansen, culinaire recepten, verhalen... kortom, gebruiken. Kapitalistische samenlevingen hebben de productiewijzen zo grondig geoptimaliseerd dat ze uniform zijn geworden. Daardoor associëren we dergelijke gebruiken eerder met verre landen, maar voordat we andere landen koloniseerden, verloren we eerst binnen onze eigen westerse naties het gevoel voor rituelen. Het nationale verhaal heeft veel van de lokale eigenheden van onze regio's verdrongen.

Conservatieve denkers, en zelfs extreemrechtse bewegingen, maken graag gebruik van tradities om verhalen te creëren die nationalisme en isolationisme aanwakkeren. Toch zijn rituelen fascinerend, juist omdat ze zich aanpassen aan elk tijdperk en elke locatie; ze transformeren, verdwijnen en worden opnieuw geboren. Een ritueel hoeft niet per se 'traditioneel' te zijn in strikte zin, omdat er niet altijd continuïteit is met het verleden. Ik vind het grappig dat Bernard Bruggeman, in het geval van het Fruitcorso van Tiel, pas op het idee kwam nadat hij een film had gezien over een parade in Florida in de jaren vijftig en dat hij het uiteindelijk in 1961 tot leven wakte. Het is duidelijk dat het uitgangspunt de regionale trots op de landbouwproductie moet zijn geweest, in combinatie met een kans voor commerciële afzetmogelijkheden. Collectieve vreugde is altijd bevorderlijk voor de handel, nietwaar?

In het chronologische overzicht op de website van het Fruitcorso viel het me op dat de erkenning van het evenement als Betuwse traditie, en vervolgens als immaterieel cultureel erfgoed van UNESCO, gepaard ging met een stijgend bezoekersaantal en vermoedelijk een hogere landbouwproductie. Van lokaal naar mondiaal. Het is alsof erkenning hand in hand moet gaan met groei en uiteindelijk

overvloed. Curves, altijd curves. Ik vind het opvallend hoe je poster met vrachtwagens, evenals je glazen spermatozoiden, ook rondingen vormen, nietwaar?

We hebben de kracht om nieuwe rituelen te creëren en kunst is daar een uitstekend voorbeeld van. Ik beschouw lokale rituelen vaak als een tegenwicht voor dominante modellen, maar is dat wel zo? Hoe zie jij het Fruitcorso binnen deze dynamiek? En waar staat jouw eigen corso ten opzichte daarvan?

In je serie polaroids *Abundance Diary* maak je gebruik van middeleeuwse iconografie, zoals de verlichting van een alruin. Hoe ben je op deze iconografie gekomen?

We associëren boerenrituelen vaak met de middeleeuwen, die cruciale periode tussen feodalisme en kapitalisme. Hoewel de middeleeuwen rijk waren aan boeren- en heidense rituelen, werden deze geleidelijk aan geabsorbeerd door monotheïstische religies en kerkelijke hervormingen. Dit heeft ook onze kijk op onze omgeving drastisch veranderd. Volgens deze monotheïstische godsdiensten heeft God de wereld voor de mens geschapen uit levenloze materie, maar blijft Hij buiten deze wereld, erboven. Wat God heeft geschapen, kan dus door mensen worden gerealiseerd en gebruikt. Land, rivieren, dieren en planten zijn niet langer heilig, maar slechts objecten die kunnen worden geëxploiteerd en geoptimaliseerd voor productie. Dit markeert het begin van de ramp.

Ik betwijfel of dat het geval is bij het Fruitcorso, maar zouden rituele, op de natuur gerichte festivals – ter ere van planten of fruit – de levende wereld opnieuw kunnen doordringen van een gevoel van heiligheid? Met heiligheid bedoel ik datgene wat onze aandacht en ons respect afdwingt voor de levenskracht van onze omgeving. Dit begint met een

manier van landbouw die het land respecteert en daarom soms spaarzaam is...

Ik wilde ook nog ingaan op de begrippen vruchtbaarheid, marketing en hoe een perfect stuk fruit een verdacht stuk fruit is... maar dat bewaar ik voor onze volgende e-mails, want deze is al te lang.

Ik wens je hele fijne feestdagen.

Hartelijke groeten,
Alexis

8 januari 2026

Beste Alexis,

Hartelijk dank voor je e-mail. Het is zo boeiend dat ik op een miljoen dingen wil reageren. Ik heb het Kikkererwtfestival bekeken. Ik wil er naartoe!

Ritueel?

Grootschalige rituelen zoals het Fruitcorso – vooral wanneer ze zo openbaar zijn (UNESCO, televisie-uitzendingen, enz.) – kunnen niet functioneren zonder de politieke en economische partijen die ze financieel ondersteunen. Ik denk dus dat ze deel uitmaken van hetzelfde machtssysteem. Ze hebben sponsors van de stad nodig en particuliere fondsen van lokale bedrijven die via de parade publiciteit krijgen. Desalniettemin brengt het gemeenschappen samen. Het was prachtig om getuige te zijn van de collectieve creatieve intelligentie van elk dorp dat naar een artistiek doel toe werkte om de mooiste praalwagen te maken. Maar tegelijkertijd is het een wedstrijd! Want de parade eindigt met een ranglijst die wordt goedgekeurd door een onafhankelijke jury.

Dit roept de vraag op wat het dominante model eigenlijk is en wijst op de polarisatie van de samenleving die hierdoor ontstaat. Is het een ecologische stem die zich bewust is van de eindigheid van hulpbronnen of een imperialistisch discours dat oneindige groei en hulpbronnen verheerlijkt? Zou het beide kunnen zijn?

Heilig?

Het is ook interessant om erop te wijzen dat duurzaamheid een factor is bij de beoordeling van de praalwagens van het Fruitcorso. Dit jaar zijn twee praalwagens ontworpen met fruit en zaden in potten, zodat ze in theorie na de parade konden

worden geconsumeerd. Ik vraag me af wat het symbolisch betekent om zoveel voedsel te verspillen, om nog maar te zwijgen over de tonnen metaal en polystyreen? Is het niet eigenlijk totaal ondermijnend en heidens, zoals het offeren van een lam dat daarna niet wordt gegeten of teruggegeven aan de aarde? Wordt het voedsel echt verspild als het deel uitmaakt van een kunstvorm of een ritueel? Viert het de vruchtbaarheid van de natuur of de overwinning van de mens op de natuur door in staat te zijn om alles wat hij wil in gigantische hoeveelheden te verbouwen en te distribueren?

Persoonlijke parade

Ik geloof dat mijn eigen corso speelt met en binnen deze tegenstrijdigheden, in een poging om nieuwe poëtische verbanden te leggen tussen een samenleving die haar concept van vrijheid heeft opgebouwd met het bereik van oneindige hulpbronnen (toegang tot overvloed = de mogelijkheid om deel te nemen aan het sociale leven) en een bredere kosmologie. Ik onderzoek deze verbanden door een kapitalistische iconografie (gigantische reclameposters, logistiek rondom voedsel...) te buigen en te ondermijnen in intieme verhalen waarin mijn lichaam deel uitmaakt van deze economische en natuurlijke cycli – de rondingen die je in je bericht noemde. De vragen die in de vorige alinea worden genoemd hadden ook invloed op de manier waarop de werken voor de tentoonstelling zijn bedacht, aangezien de meeste nieuwe werken deel uitmaken van een upcycling-proces van afval: assemblages van afgedankte praalwagen-elementen en kilo's hergebruikt textiel (vrachtwagenzeilen en spijkerbroeken).

Ik kijk ernaar uit om van je te horen!
Met vriendelijke groet,
Eric

P.S.: Ik beantwoord graag je vraag over alruinen en vruchtbaarheid!

20 januari 2026

Beste Eric,

Bedankt voor het delen van je inzichten over het Fruitcorso en je persoonlijke corso; het geeft allemaal veel stof tot nadenken en ik geniet er echt van :)

Overvloed en (on)vruchtbaarheid

De afgelopen dagen hebben de Franse media veel aandacht besteed aan het geboortecijfer (het laagste sinds het einde van de Tweede Wereldoorlog) en aan de wereldwijde daling van de vruchtbaarheid in het algemeen.

Jouw tentoonstelling *Seeds of Plenty* speelt met een overvloed aan fruit, kleuren en media, die direct associaties oproepen met vruchtbaarheid. Je hebt zelfs muterende spermacellen opgenomen, hoewel het onduidelijk blijft wat deze precies willen bevruchten.

Over het algemeen heeft de definitie van vruchtbaarheid twee primaire betekenissen. Volgens de Cambridge Dictionary verwijst vruchtbaarheid naar: "1. (van mensen, dieren en planten) het vermogen om jongen of vruchten voort te brengen; 2. (van land) het vermogen om een groot aantal gewassen van goede kwaliteit voort te brengen." Zoals je al aangaf, stimuleren beide aspecten overvloed en lijken ze vaak een uitdrukking te zijn van het kapitalisme ("een imperialistisch discours dat oneindige groei verheerlijkt").

Er kan een derde dimensie aan vruchtbaarheid worden toegevoegd: "3. (van de geest of verbeelding) het vermogen om veel ongewone en interessante ideeën voort te brengen." Ik koppel dit aan wat ik 'alternatieve vruchtbaarheid' noem: vruchtbaarheid die niet noodzakelijkerwijs voortplanting inhoudt. Ik zie jouw tentoonstelling en kunst in het algemeen, als een vorm van alternatieve vruchtbaarheid.

Hoe heb je de afbeeldingen voor je *Abundance Diary* verzameld en geselecteerd? Kun je me iets vertellen over enkele van deze afbeeldingen, waaronder de alruin?

Een perfect stuk fruit is een verdacht stuk fruit

Je hebt afbeeldingen gebruikt van perfecte, geselecteerde, gekalibreerde en gepolijste groenten en fruit, zoals je die in advertenties en op verpakkingen in de supermarkt ziet. Sinds ik naar Occitanië ben verhuisd, heb ik besloten om alleen nog maar voedsel van coöperaties en boerenmarkten te eten. Ik realiseerde me dat het enorme aantal groenten en fruit dat in supermarkten wordt verkocht zonder enige aanduiding van de soort ("wortelen", "tomaten", enz.) beangstigend is. Een van de standaard kwaliteitsnormen is de consistentie van het product, maar waarom zouden levende wezens consistent moeten zijn, vooral als er vaak tientallen of zelfs honderden variëteiten binnen een soort bestaan? Is de natuur niet juist fascinerend omdat ze onvoorspelbaar is? Waar is de plaats voor vreemdheid? In dit opzicht geloof ik dat jij, door deze normen te ondermijnen, vreemdheid een ereplaats geeft in jouw tentoonstelling.

Marketing vertekent onze perceptie van producten en zegt niets over hun kwaliteit. Lelijkheid kan heerlijk zijn en schoonheid kan saai zijn... ik vind voedingsmiddelenlogo's zoals Flipje, het frambozenmannetje, die inspelen op nostalgie naar de kindertijd erg grappig, met fruit dat niet in het seizoen is en waarschijnlijk rijkelijk met pesticiden is besproeid.

Hoewel maïs je ongetwijfeld doet denken aan de traditionele landbouw van je familie in de Auvergne, associëren veel mensen het met GGO's (genetisch gemodificeerde organismen), die vaak onvruchtbaar zijn. Hoe ben je op het idee gekomen voor je *Stream of Infertility* en het maïslabrynt?

De giftigheid van de wereld absorberen (die we zelf hebben veroorzaakt)

De atomen van fruit en groenten komen, net als die van plastic, pesticiden, fungiciden en meststoffen, in ons lichaam terecht: ze worden door ons organisme opgenomen om onze weefsels en botten te vormen.

We eten onze omgeving; die vormt ons. De vervuiling van de bodem, de waterwegen en onze voedselvoorziening heeft dus een directe invloed op ons lichaam, met name door hormoonontregelaars. Wetenschappelijke studies tonen aan dat dit een van de belangrijkste oorzaken is van de wereldwijde daling van de vruchtbaarheid.

Het zou verleidelijk zijn om hier een soort vicieuze cirkel te zien: van de overbemesting van de bodem naar menselijke onvruchtbaarheid... wat vind jij hiervan?

Hartelijke groet,
Alexis

22 januari 2026

Beste Alexis,

Ik vind je visie op bevruchting als een manier om gedachten te planten, verder dan voortplanting, geweldig. Ik weet niet echt wat *Stream of Infertility* bevrucht...

Eerst dacht ik niets, of iets gemuteerds dat evolutie stimuleert, ten goede maar waarschijnlijk ook ten kwade... ik vind het idee van gedachten geweldig! De inspiratie voor de serie gemuteerde glazen spermatozoïden komt voort uit persoonlijke verhalen over het moeten laten uitvoeren van een spermaanalyse. Daar hoorde ik voor het eerst dat sperma misvormingen kan hebben: twee staarten, geen staart, een grote kop... of niet 'actief' genoeg.

Ik begon te lezen over lagere vruchtbaarheidscijfers die deels te wijten zijn aan pesticiden en ik ontwikkelde het idee om de mutaties te integreren in een grotere levensboom waarin de vreemde chemie deel uitmaakt van onze vruchtbare – of in dit geval onvruchtbare? – lichamen. Als je goed kijkt, lijken sommige inderdaad meer op primitieve vissen of zich delende cellen.

Toen ik kinderen kreeg, voelde ik me meer dan ooit een korstmos. Een levend organisme dat cellen reproduceert, onderdeel van een grotere evolutie. Het ging gepaard met het gevoel dat leven geven ook dood geven is (bij voorkeur eerst die van mijzelf).

Ik begon heel voorzichtig te zijn met voedsel en gezondheid, maar ik moet toegeven dat ik me machteloos en gefrustreerd voel door het gebrek aan keuze dat de voedselleveranciers bieden, vooral omdat ik geïsoleerd woon in een Nederlands dorp. Ik denk dat dit een cruciale politieke kwestie is.

De serie polaroid foto's is een manier om mijn intieme zelf binnen deze mondiale kwesties te introduceren. Ze omvatten instant foto's van mijn familie en mij in een grotere iconografie van overvloed, waarin momenten thuis aan tafel tijdens het avondeten in perspectief worden geplaatst met onder andere handen van politici die elkaar fruitmanden aanbieden, zwevende spermatozoïden, boekomslagen van Ursula Le Guin, vreemde mensachtigen die zich tegoed doen aan cassavewortels en middeleeuwse beeldtaal. In zekere zin is het een stamboom die vrij is van associaties, zoals een Warburgiaanse beeldatlas (in alle bescheidenheid). Ik heb het alruin-verhaal geïntegreerd omdat ik het leuk vond om te spelen met de dualiteit van onvruchtbaarheid/vruchtbaarheid en ik wilde het als onderdeel van mijn 'familie' hebben: volgens de middeleeuwse mythe groeide de mensachtige alruinwortel (*Mandragora officinarum*) uit het sperma of bloed van opgehangen mannen, een volksgeloof dat verband hield met de magische eigenschappen ervan in tover- en liefdesdrankjes en hekserij.

Het maïslabyrint (getiteld *Mummies*) heeft een vergelijkbare constructie als de verwijzing naar de alruin. Ik las in een archeologisch artikel dat er geen dode soldaten zijn gevonden onder Napoleons slagveld van Waterloo, omdat hun lichamen werden verkocht om te worden omgezet in meststoffen. Blijkbaar geldt dat ook voor mummies, hoewel dit niet bewezen is. De keuze voor denim komt voort uit een verwijzing naar de steenkoolwinning en de rol van fossiele brandstoffen bij het bereiken van overvloed. Dit is slechts een achtergrondverhaal dat een eerste impuls gaf. Ik hou van het lichamelijke effect dat de denim aan de maïs geeft, als een

hedendaagse humanoïde alruin, vooral als deze wordt bevrucht door dit hybride zombiesperma!

Ik denk dat je de ironische positionering van het werk perfect weergeeft: dat de kleurrijke spetters van sap en fruit uit het land van overvloed een duister geheim verbergen.

Maar is het echt een geheim?
Ik kijk ernaar uit om snel van je te horen!

Eric

25 januari 2026

Beste Eric,

De manier waarop je de geschiedenis – van die mensachtige alruinwortels tot de lichamen bij Waterloo – hebt verweven met je eigen verhaal en het verhaal van *Seeds of Plenty* is werkelijk fascinerend.

Bij het lezen van je laatste e-mails realiseerde ik me dat je tentoonstelling een prachtige, non-hiërarchische visie biedt op de relaties tussen soorten, waarbij je zelfs chimeren [vermenging van twee soorten] creëert: mensachtige bloemenvogelsverschrikkers, slakken met kabouterhoofden... je plaatst het mysterieuze van de levende wereld en menselijke gewoonten centraal en omarmt alle groteske vormen die ze aannemen. Je gaat, niet zonder humor, in op de transformatieprocessen die de mens in gang heeft gezet (winning van fossiele brandstoffen, hybridisatie van soorten, enz.) of waaraan we onderworpen zijn (opname van giftige stoffen door ons lichaam, willekeurige genetische mutaties, enz.).

Door vormen en verbanden tussen deze verschijnselen te creëren, hoop ik dat *Seeds of Plenty* de mogelijkheid biedt om invloed uit te oefenen. Voor mij is het een slimme, indirecte manier om bewustzijn te creëren voor de cruciale kwesties van de 21e eeuw: hoe we het land bewerken, wat we eten, en meer in het algemeen, het idee van alternatieve groei en vruchtbaarheid. Deze "vreugdevolle macabere parade", gevangen tussen het ontkiemen van een idee en pure toxiciteit, voelt als een open uitnodiging om allemaal samen te dansen tussen zombie-fruitpraalwagens van het Fruitcorso en rijen gemuteerde zaden.

Ik wens je veel succes met de tentoonstelling – het belooft ongelooflijk vruchtbaar te worden! Hartelijk dank voor het tot bloei brengen van deze ideeën.

Hartelijke groet,
Alexis

26 januari 2026

Beste Alexis,

Ik vond dit gesprek ook geweldig! Het was een prachtig cadeau. Dank je wel.

Ik ben vandaag begonnen met het ophangen van de eerste werken en de woorden van ons gesprek klinken nog steeds in mijn hoofd!

Je hebt me echt geholpen om mijn gedachten te ordenen en interessante interpretaties en leuke verbanden in mijn werk te vinden.

Ik kan niet wachten om het gesprek op verschillende manieren voort te zetten en je te laten zien hoe de tentoonstelling eruit ziet!

**Gezegd zij de vrucht,
Eric**

Om je meer inzicht te geven in de ontwikkeling van deze tentoonstelling, delen we een gesprek tussen de kunstenaar en een correspondent. De gesprekspartner was niet bekend met het werk van de kunstenaar en is – net als jij – middels deze dialoog achter de veelal onzichtbare keuzes gekomen die plaatsvonden bij de totstandkoming van dit project, maar ook in het werkproces van de kunstenaar in het algemeen.

1646.nl